

Ein seinnapartur norðanfyri

Seinasta vikuskiftið var Sosialurín í tíðinda-ørindum norðanfyri. Hóast land okkara kann tykjast litið, so andar liv í hvørjum króki. Við Air kagaðu vit niður í eitt av kørunum uttanfyri klekistøðina, har triggir stórir hummarar halda til. Hetta eru livandi hummarar, sum herfyri komu heim

við sluppini — keyptir á Orknoyggjunum. 14 dagar eru farnir og hummararnir liva væl. Tað eru honir, sum liggja á eggum. Nú er so ætlanin at fáa nakað undan, men óvist er, um henda royndin fer at eydnast. Tað er ov kalt í sjónum í Føroyum fyri, at hetta slagid av hummara kann nora seg. Men so er

at taka teknikkin til hjálpar — eitt nú seta haummararnir í kør, sum t.d. fáa heitt vatn frá elverkinum á Sundi.

A veg norður eftir oyggj mottu vit einum »tumlandi« dana, sum vit sjálvandi tóku við. Hann var á veg til Saksunnar at telja fugl. Hevði just verið í Skúvoynni í triggjar

vikur og talt fugl har. Sigur at nógv minni er til av kjógva og lomviga. Hann ger annars hetta arbeiði ókeypis, og letur upplýsingarnar víðari til Dorethe Block á Náttúrugripasavnum. Hann brúkar eisini tilfarið í út-búgvíngini sum biologur við universitetið í Árhús. Umboð á Ternuni til

Klaksvíkar hittu vit hesi fyra børnini. Tvey teirra eru føroysk, meðan hini eru úr Japan og Fraklandi. Tey eru á altjóða barnalegu her heima, og vóru nú á weekend hjá eini føroyskari familju. Familjan hevði avgjørt at fara til Klaksvíkar at svimja, so børnini kundu uppliva okkurt.

Og á bryggjuni í Leirvík spældu og fiskaðu hesi børnini. Murtarnir trutu ikki, og eisini bar til. Onkur foreldur hava verið meira umhugsan at lata børnini í bjargingarvest. So ymiskt er.

Tekst og myndir
Jan Müller

